

[Tove Nielsen.]

gen til, at det udtryk netop er blevet bragt ind, for at jeg og andre skulle forstå, hvad det drejede sig om.

Da vi påbegyndte anden behandling af denne sag, stillede jeg netop socialministeren et spørgsmål, som jeg ikke fik besvaret, og jeg ville faktisk gerne have det besvaret i dag. Jeg spurgte dengang om, hvorfra disse nye tanker var kommet om, at denne bredere gruppe skulle have tildelt det, man altså dengang kaldte hædersgaver, men nu kalder et tillæg af lignende størrelse.

Når jeg gerne vil have det at vide, skyldes det, at hvad vi har foretaget os under denne lovgivning, hele tiden har haft sammenhæng med de tanker og de ønsker, der er kommet fra fangeorganisationernes side, og i de henvendelser, vi har fået, i de samtaler, vi igennem årene har haft med dem, er der ingen i venstres gruppe, der er stødt på, at man dér skulle mene, at også denne gruppe af mennesker skulle med. Derfor ville jeg faktisk gerne vide, om socialministeren kunne fortælle os, hvor denne tanke er kommet fra.

Per Federspiel: Jeg må endnu en gang korrigere hr. Albertsen. Loven om besættelsestidens ofre blev vedtaget og trådte i kraft den 1. oktober 1945 og er ikke siden blevet genfremsat. Man genfremsætter jo ikke en én gang vedtaget lov.

Men dernæst vil jeg gerne vende mig til socialministeren. Nu kan man jo ikke forlange, at socialministeren i hele dette hav af love, som hun skal administrere, kan kende dem alle, men i de bemærkninger, ministeren fremsatte, kom der en uhyggelig misforståelse af, hvad hele denne lov egentlig drejer sig om, frem.

Afsnittet om hædersgaver er et ganske specielt kapitel i loven, som ikke har noget som helst med den sociale retfærdighed eller med erstatning for lidte tab og skader at gøre, men simpelt hen er en honorering af den indsats, de pågældende eller deres afdøde forsørgere havde gjort under frihedskampen. Jeg skal såmænd ikke forklejne de mennesker, som hr. Albertsen så patetisk omtalte, for det var mange udmærkede mennesker, men de behøvede vel ikke at gå rundt med et mindreværdskompleks, fordi de ikke havde deltaget i modstandsbevægel-

sen, for det var der jo mildest talt ikke så forfærdelig mange der gjorde under besættelsen — der var mange bagefter.

Ministeren må forstå, at dette drejer sig om en speciel hæder, og denne hæder kan ikke tilkomme tilfældige mennesker. Det er her, den alvorlige misforståelse i hele denne sag ligger: det føles nemlig blandt den — lad os være ærlige — forholdsvis lille kreds, der deltog i frihedsbevægelsen, som en fornærmelse, at denne hæder nu skal spredes ud til ganske tilfældige kredse.

Jeg vil endnu en gang opfordre hr. Poul Dam og hr. Frode Jakobsen, som jeg ser har unddraget sig mødet her i dag, hvad jeg godt kan forstå, til at overveje deres stilling.

(Kort bemærkning).

Albertsen: Må jeg først i sandhedens interesse oplyse, at når hr. Frode Jakobsen ikke er her i dag, skyldes det, at han er syg. (*Munterhed*). Det kan man more sig over, hvis man synes, at det er praktisk at være syg; jeg tror ikke, at den, der er det, synes, det er særlig morsomt, men jeg kan forstå, at det er en hilsen til ham.

Med hensyn til begrebet ganske tilfældige mennesker, som hr. Per Federspiel nu forsøger at korrekse mig om, vil jeg sige, at hvad angår dette med erindring og med at huske, mener jeg i og for sig ikke hr. Per Federspiel har placeret sig i en rolle, der gør ham særlig velegnet til at korrekse, når han nu må erkende rigtigheden af oplysningen om, at denne lovgivning i 1945 omfattede andre end de direkte deltagere i modstandsbevægelsen, nemlig politiet, gendarmer og medlemmer af kommunistpartiet, dvs. grupper, hvor tilfældighedsprincippet i lige så høj grad var til stede. I 1946 blev der vedtaget et tillæg til loven underskrevet af hr. Per Federspiel; det er den lovrevision, der er tale om, og som medførte, at loven kom til at omfatte andre personer.

Knud Damgaard: Det er bestemt ikke af lyst til at trække denne debat længere ud, at jeg tager ordet, men vi sidder nogle gamle modstandsfolk i alle grupper i denne sal, og jeg vil da meget nødig have, at det skulle komme til at stå, som om jeg svigtede en gammel modstandsholdning ved ikke at